

Odmev iz Afrike

Misijonski list s prilogo „Klaverjev misijonski koledar“.

Odmev iz Afrike

stane za vse leto
10 Din, 5 lir, 60 am.
cts, 2·50 šil; s prilogo

„Klaverjev koledar“ 15 Din, 7 lir, 80 am. cts., 3·10 šil. — Naročila in milodare, prosimo, naslavljajte na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. št. 10.887) — Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell'Olmata 16. — Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

Vsebina: Božič v Kwa Zuba. — Od starosti onemogli misijonar. — Bogu bodi čast in hvala! — Navzlic krizi. — Veselje v Clocolanu. — Naselbina gobavcev pri Peramihu. — Preskrbite nam modernih prevoznih sredstev. — Težavna pota. — Na poti k popolnosti. — Kratka misijonska poročila. — Uslišane molitve.

Za vse

naše ljube dobrotnike in naročnike »Odmeva iz Afrike« in »Zamorčka« berejo afriški škofje in misijonarji vsako leto 500 svetih maš.

Spomin na umrle.

Marija Markuta, Čadole — Franc Košar, Stara gora — Frančiška Beton, Predoslje — Jakob Marija, Frankolovo — Helena Planko, Paridel — Angela Zakrajšek, Stari trg — Gregorij Novak, Ljubljana.

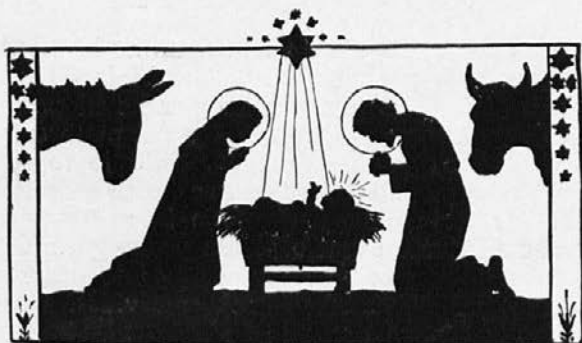
Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Priporočila v molitev.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki in služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: H. A., D. M. v Polju, za zdravje na očeh; B. K., Zbelovo; K. B. za spreobrnjenje neke osebe; T. R. Žeger, za srečo in družinski blagoslov; neimenovani za zdravje in v neki drugi zelo važni zadevi; F. S., Bočna, za dve osebi za dobro službo.

Popolni odpustek,

ki ga dobijo člani Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji: 21. decembra, praznik sv. apostola Tomaža; 27. decembra, praznik sv. apostola in evangelista Janeza.

*Vsem dobrotnikom in
bravcem „Odmeva iz Afrike“*

*želimo od božjega Deteta bogatega
božičnega blagoslova! Spominjamo
se Vas v hvaležni molitvi pred Je-
zuščkom v jasliah.*

Družba sv. Petra Klaverja.

Božič v Kwa Zuba.

Poroča sestra Julijana, Marianhill.

Pater Vitalis, župnik iz Marianhilla je bil obljubil vernikom zunanje postaje Kwa Zuba, ki je 80 km oddaljena, da bo 28. decembra z njimi praznoval božič. Tudi me sestre smo smele priti zraven. Ob pol petih smo sedle na misijonski voz in se odpeljale. Bilo je lepo, sveže jutro. Solnce se je polagoma in slovesno dvigalo iz morja. (V Južni Afriki je o božiču poletje in zato solnce tako zgodaj vzhaja.) Sveža sapa je pihala preko gora. Čim više smo se dvigali, tem bolj osvežujoče je bilo dihanje.

Ko smo prišli v določeni kraj, smo videli s ceste na širokem polju mnogo naselbin. »Toda, kje je cerkev?« sem vprašala. Peljali smo se po nekem pobočju. Široka, žolta reka Umkomazi, ki je tekla spodaj v dolini, je bila kakor velikanska kača. Dospeli smo do skupine slamnatih koč. Ena izmed teh je bila cerkev. Res pravi »Betlehem«, ki je služil obenem za šolo in stanovanje za katehiste in duhovnike. Tu se je bilo že zbralo nekoliko ljudstva. Ko so zagledali duhovnika, so z učiteljem skupaj vsi poklekli in prosili sv. blagoslova. Učitelj in katehist je prav izvrsten dečko, star 24 let in Marijin kongreganist.

Od vseh strani so začeli prihajati ljudje v praznji obleki, praznično razpoloženi in v pričakovanju tega, kar pride. Genljivo jih je bilo gledati, kako so, dospevši do revne cerkvice, poklekli v travo in se v zbrani molitvi pod milim nebom pripravljali na prejem sv. zakramentov, in kako so potem posamezno hodili v kočo k spovedi, potem pa zopet zunaj pred cerkvijo molili in se Bogu zahvaljevali.

Nekaj nad eno uro je trajala spoved, potem je bila sv. maša. Me smo šle skupaj z ljudstvom v cerkvico. Tu je bil pripravljen preprost oltarček. Stojala za mašno knjigo ni bilo; mašna knjiga je ležala kar na oltarni ploskvi. Plamen kratkih sveč je plapolal skoraj do nizke slamnate strehe; cerkovnik je moral prav dobro paziti, da se ni kaj vžgalo. — Božičnica pod slamnato streho! Ali je mogoče, da bi bilo še kaj drugega Betlehemu bolj podobno, nego to? Še nikdar nismo klečale tako blizu oltarja. Klečale smo ob strani tik poleg mašnika in smo z očmi in srcem spremljale presveto dejanje. Nekako tako so Marija in Jožef in pastirci in angeli v Betlehemu nekoč molili božično skrivnost na tisto prvo Sveto noč. Pri svetem obhajilu nam je mašnik ponudil burzo v podstavek namesto prta, ki ga ni bilo, kakor tudi obhajilne mize ne.

25 vernikov je prejelo sv. obhajilo. Po sv. maši je bila pridiga in blagoslov.

Po službi božji je bila preprosta delitev darov. Ljudje so si med seboj darovali kokoši, fižol, sklede in podobno. Tudi pater misijonar je otrokom in odraslim delil majhne kruhke. To je bilo veselje, kajti kruha se po zamorskih vaseh malo dobi.

Le ena želja nas je navdajala: da bi mogli dobiti sredstev, da bi kmalu sezidali v Kwa Zuba novo dostojno cerkev. Čeprav si je bil nekoč Sin božji v svoji ponižnosti zbral štalico, vendar bi mu mi, njegovi otroci, v svoji ljubezni radi ponudili kaj boljšega kot nekdanj Betlehemci. Kdo bi bil voljan k temu kaj prispevati? Vi, ki berete te vrstice, boste to gotovo storili. Zlasti pa vi, ki ste premožnejši in ki boste brali te vrstice, kaj boste storili vi? Božje plačilo vam ne izostane za vsako darilo, ki ga daste za revni Betlehem v daljni paganski deželi.

Preizkušnja za preizkušnjo.

Pismo apostolskega vikarja škofa Grizona.

V noči od 30. do 31. oktobra se je podrl eden izmed zvonikov cerkve v Stanleyville od neprestanega deževja. Ko smo zidali to poslopje, smo morali zaradi pomanjkanja apna in cementa rabiti pri zidanju malto iz ilovice. To je pa preslabo v deželi, kjer večkrat in na debelo dežuje; zlasti pa je to nezadostno pri večjih poslopih in zvonikih. Lastna nesreča nam je to dokazala.

Zdaj bomo morali zvonik iznova postaviti in tudi pročelje in drugi zvonik prenoviti, da nas ne zadene vnovič podobna nesreča. Sedaj bomo seveda zidali z apnom in cementom.

Isti teden sem dobil žalostno obvestilo, da bo treba predstojnika našega misijona Banaly-ja, ki je od revmatizma napol ohromel, spraviti v Evropo. Ta je že osmi misijonar tukajšnjega vikarijata, ki je letos zaradi zdravljenja moral v Evropo. Pater je bil tako slab, da so ga morali nesti na ladjo.

Nedavno smo dobili pet novih sester za naš misijon Bafuwalaka. So to sestre kongregacije sester Deteta Jezusa iz Nivelles, katera kongregacija svoje članice sedaj prvič pošilja v misijone. Včeraj so se z avtom odpeljale na svoje mesto. Voz pa, ki je vozil njih prtljago, se je ponesrečil ob prehodu čez reko Čopo, 126 km od tu. Zavore so preslabo držale, tako da je voz, ki bi bil moral zapeljati na

most, vodeč preko reke, zgrešil cilj in zapeljal v vodo. Kot se mi je poročalo, človeških žrtev ni bilo in tudi prtljago so mogli rešiti; le voz je izgubljen... Na kakšno preizkušnjo v potrpežljivosti nas postavlja misijonarjenje v Afriki! Pa saj je Vam to dobro znano, ker se vse svoje življenje žrtvujete za Afriko.

Porušeni zvonik v Stanleyville.

Vsekakor nas vodi božja Previdnost. Zaprimo oči in se mirno prepustimo njenemu vodstvu...

P. L a p o i n t e, predstojnik misijona Stanleyville, pa piše: »Eden zvonikov naše katedrale se je od neprestanega deževja do tal podrl. Po priloženi sliki lahko razvidite, kakšna nesreča je to. Na srečo je to bilo opolnoči, tako da nihče ni bil ranjen... Zdaj ga bo treba zopet pozidati. Zanašamo se na Vašo pomoč.«

Od starosti onemogli misijonar.

Apostolski vikarijat Reke Oranje.

P. Arhamban, oplat sv. Frančiška Sal., misijonari v pokrajinah reke Oranje. Ljudstvo v teh krajih je naseljeno tako narazen, da od starosti onemogli misijonar le s težavo obiskuje razkropljene ovčice. Poleg tega ga muči velika skrb. Pred nekaj časa je dobil v dar star avto, ki pa je postal neraben in je sedaj še bolj polomljen kot misijonar sam. Včasih mu sredi pota zastane. To pa je lahko za misijonarja smrtno nevarno, če mu obliči avto sredi afriške puščave, 100 km proč od vode in vsakega človeškega bivališča. Brez avta pa je misijonarju skoraj nemogoče, oskrbovati ta obsežni misijon. Poslušajmo, kaj p. Arhamban sam piše:

»K moji župniji spada 10 večjih pokrajin. Najbližja je oddaljena 22 km od mojega bivališča, druge pa 100 do 170 km, in sicer na vse strani.

Neobhodno potrebno je, da zamenjam svoj stari avto z novim. Tudi moj škof, apostolski vikar msgr. Fages, to želi. Nič pa mi ne more dati denarja, ampak me spodbuja, naj se z zaupanjem obrnem na Družbo sv. Petra Klaverja. In tako upam, da bo vaša Družba napravila ta mali čudež, da mi bo namreč preskrbela nov avto, da bom mogel še naprej misijonariti.

Družba sv. Petra Klaverja mi je doslej vedno pomagala v mojih potrebah. Upam, da mi bo tudi sedaj. Vso zadevo priporočam sv. Mali Tereziki in častiti ustanoviteljici Vaše družbe.«

P r i p. u r e d n. : Kdo bi hotel dati majhen božični dar ubogemu misijonarju za nabavo tako potrebnega avta? Z iskreno hvaležnostjo jih sprejema zgoraj omenjena družba in posreduje misijonarju.

Bogu bodi čast in hvala!

(Opatija Nullius Peramiho.)

Tako pričanja opat Steiger O. S. B. svoje poročilo o napredku svojega misijona in nadaljuje:

Vsem dobrotnikom bodi izrečena odkrita in prisrčna zahvala za mnogotera darila, zlasti pa za mnoge molitve in žrtve, ki se moramo vprav njim zahvaliti za tako obilen božji blagoslov.

V teku enega leta smo mogli ustanoviti štiri nove misijone. Oktobra 1931 je bil ustanovljen misijon v Uemba,

v okolici Ubena, in sicer ga je ustanovil p. Josip Damm. Novembra 1931 je ustanovil p. Justin postajo Itinga v okolici Matumbi (okraj Mahange). 1932 sta sledili postaji: Nuanda po p. Štefanu Müller-ju, Lupingu v okolici Ukissi ob jezeru Nyassa po p. Tadeju. Naposled je bil nanovo ustanovljen še misijon Mgazini, ki se je ločil od prvotne postaje Peramiho in je dobil vodstvo v p. Danijelu Tee in dveh bratih Albrechtu in Gumbertu. Za prihodnje leto nameravamo ustanoviti osem novih misijonov, ki bodo v naslednjih letih dobili svoje vodnike. Za nekatere smo že dobili dovoljenje prostora od vlade, za druge smo prošnjo šele vložili. Manjka nam samo misijonarjev in denarnih sredstev.

Vsi ti novi misijoni so postali potrebni zaradi novih šol in zunanjih postaj, ki smo jih zadnja leta bili vpeljali. Mnogo otrok, pa tudi odraslih se oglašajo in prosijo ožjega pouka za sv. krst, ki ga je sicer treba obiskovati na glavni postaji. Ta teden je bilo tu v Peramiho krščenih 400 katehumenov, 500 drugih katehumenov pa se za krst še pripravlja na novi naselbini Mgazini. Potem ko bodo ti krščeni, bo treba mnogo živahnjega dušnega pastirstva, ker bodo katoličani potem želeli pogosto prejemati sv. zakramente. Bog nam daj zadosti misijonarjev, pa tudi denarne pomoči, da bomo mogli določiti še novih podrobnih postaj.

Abbatia Nullins šteje sedaj: 35 patrov, 44 bratov, 55 sester O. S. B., 32 sester domačink, 118 domačih katehistov, ki poučujejo na 18 glavnih postajah in 664 zunanjih postajah in šolah. Šole obiskuje 22.484 otrok, izmed katerih jih je 10.514 katoliških, 10.970 pa še poganskih. Upanje je, da bodo vsi ti pogančki še kedaj krščeni. Vse vam priporočim v molitev.

V srednjo šolo in na učiteljske hodi 406 kandidatov; v malem seminarju je 47 dečkov. Vse te dečke priporočam Vaši družbi v molitev.

Preko vse hvale je pa požrtvovalno in zelo uspešno delo naših sester v šoli in po bolnišnicah. Kako naši domačini sestram zaupajo, se kaže zlasti v tem, da naval revnih, bolnih in nadložnih vedno narašča, ko pritiskajo v bolnišnice. Po bolnišnicah že skoro ni več prostora; zato je nujno potrebno, da se prizidajo novi prostori. Pa tudi sestre skoro več ne zmagujejo dela, čeprav jim sestredomačinke v izdatni meri pomagajo. Kaj naj storimo? Zidati hočemo novih prostorov in naprositi materno hišo, da nam pošlje novih sester. Seveda bo imelo finančno vprašanje tu važno vlogo, kar ni treba, da bi omenil. Ljubi Bog naj preskrbi vse potrebno.

Navzlic krizi.

Pismo apostolskega vikarja Banuytven-a iz reda premonstratencev.

Gospodarska kriza razsaja, kakor povsod, tudi v belgijskem Kongu. Trgovina počiva popolnoma; domači izdelki se ne prodajajo. Vsa velika javna dela so ustavila obrate; zato so deželni dohodki kaj skromni. Na srečo pa so Kongolci večinoma kmetje, zemlja pa, čeprav ni bogata, je še dosti rodovitna. Zdaj je treba štediti in si pritrpati to in ono, da bomo tako dočakali boljših časov. Denarnih podpor misijon nima več, odkar se ne morejo spraviti v denar deželni pridelki. Vendar do danes še ni bilo treba opustiti nobene izmed misijonskih ustanov, ker smo razna darila in podpore prejeli še o pravem času.

Od maja 1932 dalje ima apostolski vikarijat Buta misijonske sestre na vseh misijonskih postajah. Štiri kongregacije oskrbujejo bolnike, poučujejo in vzgajajo otroke in deklice. To je duhovni material, ki daje upanje, da bomo marsikaj dosegli; zato tudi pred materielno krizo ne bomo klonili.

Sedaj dobivate gotovo mnogo pisem z žalostnimi sporočili; zato sem vesel, da Vam morem poslati veselejše pismo. Trdno upam, da nas bo Vaša družba tudi v bodoče podpirala, da bomo kos vsem težavam in oviram.

Veselje v Clocolanu.

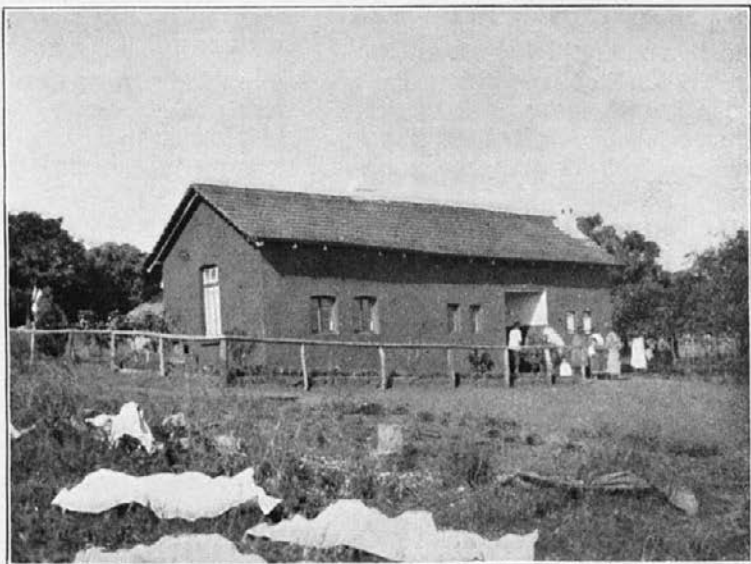
Apostolska prefektura Kroonstad.

Pismo p. Ren-a od očetov Sv. Duha, Ladybrand.

Lepo se zahvalim za mašne intencije, ki ste jih poslali. Tem bolj smo bili veselo iznenadeni, ker smo bili v največji potrebi. Ne morem si kaj, da ne bi te pomoči v potrebi pripisoval priprošnji vaše pokojne ustanoviteljice Marije Terezije Ledóchowske, katere slika visi nad mojo pisalno mizo in na katero se v težavah tako pogosto obračam.

Malo pred prejemom vaše pošiljke sem bil v veliki zadregi glede misijona v Clocolanu. To je najbližja naša zunanja postaja, približno 42 km od tod. V vasici Clocolan imamo že 2 leti malo misijonsko šolo (8 × 6 m svetlobnega prostora). Ta hišica je bila že zdavnaj premajhna za krščansko občino, ki šteje 163 kristjanov in 73 katehumenov in katerih število se vedno večja. Večina je morala biti med službo božjo zunaj, kar seveda ni bilo dobro

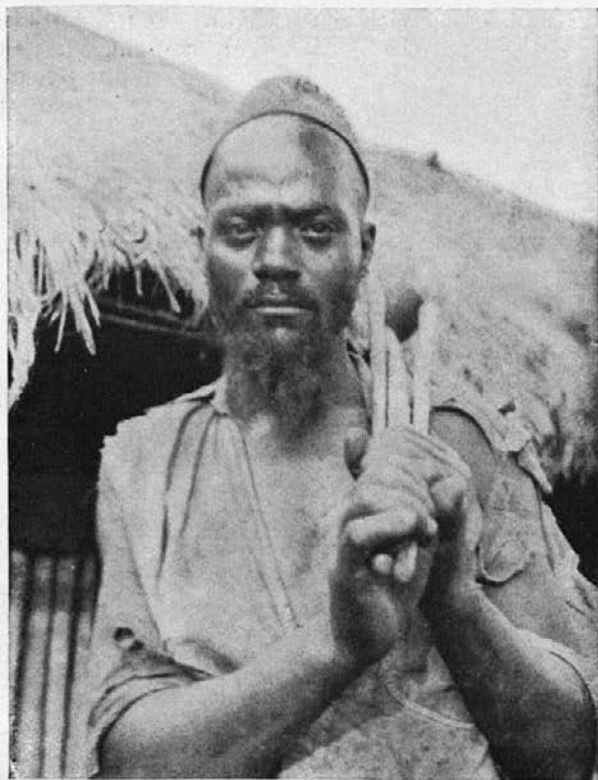
za pobožnost kristjanov in jim ni moglo biti ugodno za zdravje, zlasti ob zimskem mrazu ali žgoči poletni vročini. Kristjani v kapelici pa so bili tako gosto natlačeni in so se otroci tako gnetli okrog oltarja, da je duhovnik komaj mogel poklekovati. Naša kapelica je bila manjša in bornejša nego katerakoli kočica v zamorski vasi in zato ni napravljala na drugoverce dobrega vtisa. Vse to je bila velika ovira misijonskemu procvitu. Temu je bilo treba čimprej odpomoči; to so čutili tudi naši kristjani, ki so me često prosili, naj kapelo povečam. Prostovoljno so donášali kamenje in so pomagali žgati opeko. Radi bi bili še več storili, toda njihova velika revščina jim tega ni dopustila. Naš prečastiti prefekt, ki sem mu potožil svoj položaj, je obljubil, da bo daroval za okna in za strešno opeko. Toda mnogo je še manjkalo, blagajna pa je bila prazna. In s prazno blagajno se ne da zidati. Tedaj pa je nenadoma prišla pomoč od vaše družbe.

Bolnišnica v Peramiho.

Na srečo smo že januarja tega leta napravili pri upravitelstvu mesta Clocolan prošnjo za povečanje naših kapelic in smo po dolgem boju z mestnimi očeti, ki so večinoma protestanti, dobili dovoljenje, a šele pred enim tednom. Brat Florus je torej mogel že začeti z zidanjem. Kakšno veselje je zavladalo v Clocolanu! Ljudje so pro-

stovoljno dovažali vodo in kamenje za temelj in so se veselili vsakega napredka pri zidavi. Dva dni pozneje je dospel brat Adolf iz Harismitha, da pomaga bratu Floru. Poslej je zidava hitro napredovala. Po enem tednu je stavba že v tlorisu gledala na dan, kar so zamorci zelo občudovali. Konec tega meseca bo zidovje postavljeno in bo prvo nedeljo v oktobru blagoslovljeno. Farmarji, ki so zadnjo nedeljo videli cerkev že skoraj dogotovljeno, so od veselja plesali.

Mungoni se odpravlja na delo (okraj Peramiho).

Notranja oprava kapelice je še v pomanjkljivem stanju. Manjka še tlaka in klopi, ki bodo obenem šolske in cerkvene klopi. Pa smo veseli, da je zaenkrat vsaj najpotrebnejše narejeno, za kar gre hvala Bogu in dobrotnikom. Pri slovesnosti blagoslovljenja bomo molili za vse, ki so nam pomagali pri zidavi.

Naselbina gobavcev pri Peramiho.

Poroča mati Hermina Morrissey, O. S. P.

Trdno upam, da bomo mogli v prihodnje za gobavce vedno več storiti. Mnogo mnogo duš je že bilo izpreobrnjenih in so umrli srečne smrti. Preteklo leto ni umrl niti en bolnik v zavodu brez sv. zakramentov.

S pomočjo Vašega denarja so gobavci sami zgradili cesto, tako da se zdaj enkrat na teden lahko peljem okrog vse naselbine. Včeraj sem šla tja s sestro Sabino, ki je 67 let stara. Ubogi gobavci so naju z veseljem sprejeli in so zelo točno odgovarjali na stavljena vprašanja. Pogled na te reveže je bil grozen. Rana pri rani od glave do stopal; nekateri so bili kakor živa okostja. In vendar ni bilo zapaziti, da bi se le kateri ubožcev počutil nesrečnega. Povsod, kamor sva prišli, so od veselja jokali in ploskali. Radi imajo »mame« (= sestre), pa tudi mame jih ljubijo in so vesele, da jim morejo kaj pomagati.

Dokler nismo imele malega avta, je bilo zelo težavno peš hoditi okrog naselbine; ker treba je obiskovati tudi tiste reveže, ki stanujejo daleč od središča, da se jim dajo injekcije. Pešhoja bi trajala po cele ure, pa tudi sestra bi se preveč utrudila od dolge hoje ob taki vročini. Tako je bilo mogoče mnogo poganov krstiti tik pred smrtjo, ker poprej še niso bili dovolj poučeni.

Okrog 600 jih je prišlo včeraj k sestri Sabini, da bi jih učila; seveda tudi otroci gobavcev, izmed katerih nekateri še niso gobavi. Tisti, ki morejo hoditi, pridejo v šolo, ob nedeljah tudi k sv. maši. Kapela je zelo lepa, in gobavci imajo vsak dan ponoči in podnevi Jezusa med seboj v sv. Reš. Telesu. Še enkrat: sprejmite prisrčno zahvalo za ves Vaš trud in Vašo ljubezen.

Preskrbite nam modernih prevoznih sredstev.

Kako bi mi pomagal avto pri mojem misijonarjenju med Bušmani. Blizu ali daleč rek in dolin stanuje po 30 do 40 Bušmanov; doline pa so 20 do 30 km narazen in obsegajo po 100 m². Kako lepo bi bilo in Bogu v veselje, ako bi v par letih odmevala krščanska molitev v teh bušmanskih pokrajinah in bi se daritev sv. maše obhajala v teh puščavah ter bi najbolj zapuščeni izmed afriških prebivalcev postali otroci božji! P. Jožef Schulte, O. M. J., Tsume.

Težavna pota.

Apostolski vikariat Kilimandžaro.

Piše P. Ulmer, od očetov Sv. Duha iz Kilomeni.

Skoro dva meseca sem že neprestano na misijonskem potovanju, da obiskujem kristjane. Deževna doba je minila in je sedaj precej hladno, tako da so misijonska potovanja prijetnejša. Pred dvema dnevoma sem prišel s postaje Kiwani nazaj. Vozil sem se skoro celo uro z železnico, potem sem osem ur hodil peš, ne da bi prišel le do kaplje vode, dokler nisem dospel v vas. Ako bi bilo dovolj vode in bi bile Tsetse-muhe uničene, bi se mogli ljudje v teh krajih na gosto naseliti in bi pot ne bila tako samotna. Kiwani je bila pred vojno misijonska postaja, pa ni bilo potem tam nobenega patra zaradi pomanjkanja misijonarjev ter je bilo treba to postajo upravljati iz postaje Kilomeni, čeprav sem tudi tu edini misijonar in sta mi le dve sestri v pomoč. Od decembra, ko sem bil zadnjič v Kiwani, so ljudje ostali dobri, le ena deklica je prestopila v islam, pa za gotovo upam, da se bo vrnila nazaj. Dva kristjana, od katerih eden že osem let ni bil pri spovedi, drugi pa enajst, sta se vrnila nazaj v Cerkev. Tudi sem dva odrasla krstil v svoje največje veselje, pa tudi mnogo malih otrok, devet od teh je bilo tako srečnih, da so bili pripuščeni k prvemu sv. obhajilu. Štirinajst dni sem imel opravka v Kiwani, ker je predrago, da bi večkrat tja hodil in tudi denarja ni. Po 14 dneh začne valoviti kri v vročnici, ker je v Kiwani mnogo moskitov (muh).

Misijonsko delo v Kilomeni dobro napreduje. Ljudje so malo počasni, a dobri kristjani. Na Binkošti sem štiri rodbine krstil, očeta, mater in otroke. Tri od teh rodbin so bile poprej islamske.

Zahvaljujem se Vaši družbi za vse, kar ste zadnji čas za misijon storili. Bodite prepričani, da moji ljudje molijo za svoje dobrotnike. Kristjanom v Kiwani sem zlasti priporočil, da vsak dan molijo k pokojni grofici Ledóchowski, da jih varuje in v veri potrjuje, ker so kakor ovce brez pastirja. — Pri sv. maši se vsak dan spominjam naših dobrotnikov.

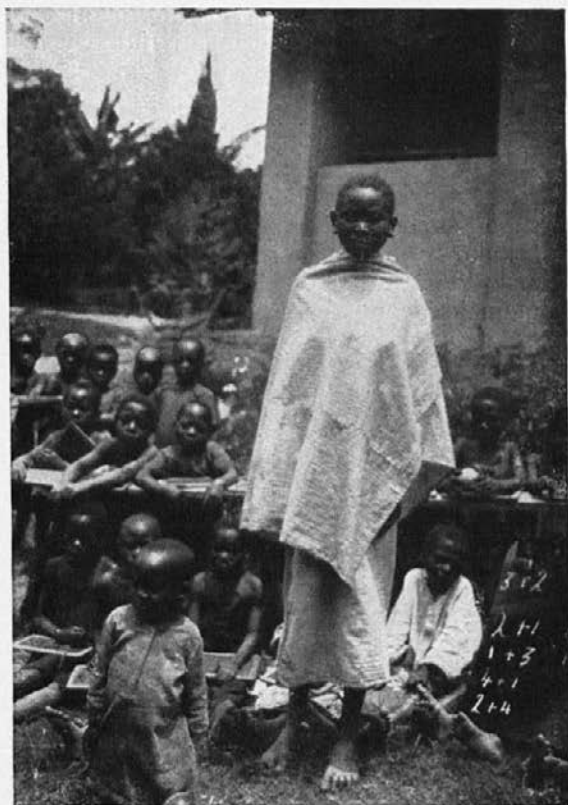
Na poti k popolnosti.

Piše P. Viktor Hürth iz Kongregacije sv. Duha, misijon Mgeta. Vz. Afrika.

Enkrat sem Vam že poročal, kako je Magdalena postala otroška vrtnarica. Ta pogumna deklica je prišla ne-

koč k meni, rekoč: »Zdaj me zadnjikrat izplačaj, da očetu dam denar, sama pa ostanem potem kar v misijonu. Omožiti se nočem, ampak bom ostala v samskem stanu. Sestra hočem postati. Oče (še pogan) ne sme zaradi tega kaj trpeti; sama mu hočem povrniti znesek, ki ga bo moral plačati mojemu poprejšnjemu ženinu. Jaz pa bom potem prosta in se bom posvetila Bogu in svojemu poklicu.«

Oče in mati, ki sta bila oba še pogana, sta se morala rada ali nerada vdati. Magdalena je v par mesecih prišla do tako velike popolnosti.

Magdalena, učiteljica otroškega vrta pri zamorčkih.

Razvoj Magdaleninega življenja.

Najprvo: Ona zahteva čisti zakon in čisto življenje pred zakonom. Ker pa ženin hoče drugače — je zveza raztrgana in vse darove dobi nazaj. Pozneje mi je rekla: »Jaz

bi se bila poročila, toda zdaj nič več.« Pa ne, da bi pozneje ne bil nihče snubil zanjo; najmanj štirje so snubili. Še celo sestre je prišel eden prosit, da bi posredovale, češ: »Saj sem v mladeniški kongregaciji.« Pretekli mesec je prišel še peti z zvijačo. Pisal ji je več pisem, ki jih je pa ona pokazala materi prednici in mu ni odgovorila nanje. Snubač pa je navzlic temu šel k njenemu očetu in ga nalagal, da je deklica pripravljena na zakon, ako on dovoli. Oče je hčerko poklical predse in Magdalena je prosila za dovoljenje, če sme iti k očetu. To je bilo neko nedeljo popoldne. Mi smo mislili: »Gotovo bo kar doma ostala.« Vendar ji nismo branili. Mislili smo: Ako se sedaj ne more ustavljati vabljenju sveta in sorodnikov, se tudi pozneje ne bo mogla. Šla je — a zelo hitro se vrnila.

»No, kaj je oče rekel? Ali te ni silil, da ostani doma?«

»Ne. Le vprašal me je, če sem res privolila v možitev. Ko sem rekla, da ne, je bil prav zadovoljen in je rekel, da naj grem kar lepo nazaj v misijon, kjer sem srečna, ker tako lepo zame skrbe.«

Glejte, kako se je ta poganski oče izpremenil! Večkrat celo krščanski starši silijo otroke v zakonski stan; ta pogan pa, potem ko je bil pripravljen hčerki pustiti prosto voljo, da se poda v jarem pogankega zakona, je sedaj vesel, da se bo pri sestrah izučila za sestro domačinko in tako srečna postala.

Ali ni to začetek božjega načrta? Ali je ni Bog namenil, da bo postala nova mladika na drevesu redovniškega življenja?

Moč dobrega zgleda.

V kratkem je Magdalena pridobila še štiri deklice, da so se odločile, da za vedno ostanejo pri sestrah. Ako jih vprašam: »Kaj želite?« mi odgovore: »Kukaa ubikira« (neporočene ostati). Enako je nekoč Tomaž izrazil svoj sklep, da postane duhovnik. To je bilo pred sedmimi leti. Zdaj bo po dveh letih vstopil že v veliki seminar. Tudi on ni ostal sam, ampak je s svojim zgledom potegnili še druge za seboj; namreč deset dečkov iz misijona Mgeta, ki so sedaj v malem seminarju.

Pred desetimi leti sem pisal, da bi le to še rad doživel, da bi tukajšnje deklice tak stan izvolile. Potem — sem rekel — bi lahko zapel s Caharijem: »Nunc dimittis, Domine, servum tuum in pace.«

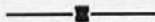
Tomaž je bil zdaj tri tedne na počitnicah. Živel je v misijonu in je hodil le podnevi k svoji materi na obisk. Preden pa se je vrnil v seminar v Tabora, mu je mati rekla: »Povej patru predstojniku, da bi jaz rada prejela

sv. krst. Ako oče ne bo hotel, bom sama hodila k pouku toliko časa, da se bom naučila vsega, kar je treba. Pater naj nam starcem nekoliko skozi prste pogleda. Jaz vem, da Bog hoče, da postanem kristjanka.◀

Tako smemo torej tudi črne seminariste brez nevarnosti pustiti o počitnicah domov, čeprav so njih starši še pogani. Ako v njih srcu gori božja ljubezen, bo ta ljubezen gorela in vžigala kljub vsemu in noben slab vpliv ne bo zalegel.

Prepričan sem, da se bo tudi Tomažev oče dal krstiti, le da tega dozdej še ni zahteval iz strahu, da se bo moral učiti v jeziku Suaheli, ki ga ne razume. On zna samo svoj kiluguri-dijalekt. V smrti nevarnosti pač ta stvar hitreje in laže gre.

Tako je Tomaž že zdaj apostol v svojem domačem kraju.

Kraška misijonska poročila.

Škof Spreiter, apostolski vikar v Eshowe: »Sprejmite prisrčno zahvalo za Vaš dar. Bog naj tisočkrat povrne Družbi in njenim dobrotnikom. Kako me veseli, da ste poslali mašnih intencij in darov za stradajoče. Dva dni potem, ko sem prejel Vašo pošiljko, je prišla k meni deputacija kristjanov, ki mi je opisala bedo, v kakršni žive brezposelni kristjani. Ker je tudi pri nas gospodarska kriza, odpuščajo delavce zamorce in sprejemajo v delo belokožce, in tako pridejo zamorci v veliko bedo. Tudi mi ne moremo vseh preskrbeti z delom; z Vašimi darovi pa moremo vsaj nekaterim pomagati. Zdravim pa ne dajemo podpore kar zastoj, ampak morajo za to drva sekati ali kako drugo delo storiti.

Zdaj bo začelo zopet deževati. Dozdej je mnogo grmelo in se bliskalo, dežja pa je padlo ob desetih nevihtah le 10 mm. Tako je bilo tudi zadnja tri leta, ki so bila zelo nerodovitna. Bog daj, da bi bilo kmalu bolje!◀

P. Odo Braun O. S. B., misijon Mango: »Pisal sem Vam bil, da smo to leto sezidali malo hišico in bomo o božiču šli noter. Skoraj osem let sem prebival v kočah iz ilovice. Drugo leto pa bomo začeli zidati hišo za sestre. Nažgali smo

že nekaj tisoč opeke, tako da bomo, ako ne bodo posebno neugodne razmere, na pomlad začeli.◀

P. Paulinus Müller, marianhillski misijonar v Durslade: »Zvon, ki mi ga je poslala Družba sv. Petra Klaverja, sem slovesno blagoslovil ob veliki udeležbi zamorcev. Pagani in protestantje prihajajo sedaj v družbi katoličanov v cerkev, kadar kliče zvon k služi božji.◀

P. Artur Nebel od Sinov presv. Srca, Kajok, Sudan: »To leto so nas obiskale kobilice v večjem številu nego lani. Sočivje je zato zelo drago in ga je treba od daleč dovažati.

Pretekli mesec sem otvoril zunanjo šolo, kjer učenci dobivajo tudi hrano in postrežbo, ker nekateri prihajajo od daleč. Zdaj jih je 40. Poučuje jih brat poglavarja, zelo pobožen in priden fant. Pouk se zaenkrat vrši na dvorišču poglavarjeve hiše. Kakor hitro bo vreme ugodno, bomo postavili poslopja nalašč za to, in sicer: šolo, cerkev in misijonsko hišo. Vaša pošiljka je prišla kot mana v puščavi vprav pravi trenotek. Kakor pa cenimo Vaše darove, tem bolj še zaupamo v duhovno miloščino in prosimo Vaše molitve tudi za naš misijon, ki deluje med najštevilnejšim zamorskim plemenom v Vzhodnem Sudanu.◀

V neki zelo važni zadevi sem se obrnila na služabnico božjo Terezijo Ledochowsko in bila prav zadnji dan devetdnevnice čudovito uslišana. Izpolnujem obljubo in prilagam majhen dar za zamorčke. Prosim objave v »Odmevu«.

Apolonija Pogačar.

V več zadevah sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila vselej uslišana, za kar se ji najprisrčneje zahvaljujem.

A. V., Ljubljana.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji za neko uslišano prošnjo.

P., Ljubljana.

V boleznih sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in me je uslišala. Pristrčno se ji zahvaljujem, kot tudi za druge milosti, ki sem jih prejela na njeno priprošnjo.

S. M., Polže.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišanje neke prošnje.

St. K., Javorje.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za prejete dobrote.

M. O., Blejska Dobrava.

V neki posebni zadevi sem prosila Marijo Terezijo za pomoč in me je uslišala, za kar se ji zahvaljujem.

A. Št., Trbovlje.

Zahvalim se služabnici božji za prejete milosti.

L. H., Maribor.

Pristrčno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč pri zidanju družinskega doma. Priporočam se ji še nadalje.

G. D., Ljubljana.

Večkrat sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila vedno uslišana. Tudi sedaj se zatekam k njej in jo prosim, da usliši mojo prošnjo in izposluje pri Najvišjem, da se mi bolezen v roke in noge ne povrne več.

M. J., Trbovlje.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za nujno pomoč, ki me je tako velikokrat uslišala, kadar sem se z zaupanjem zatekla k njej. Bog daj, da bi jo že skoraj k svetnicam prišteli! Kdor je v sili, vsak naj se k njej zateče in bo uslišan. Prosim objave v »Odmevu«. Zahvala je bila obljudjena.

K. K., Celje.

Zahvaljujem se veliki priprošnjici in služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč pri izpitu in maturi.

Marija Breskvar, Sp. Hrušica.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo in pošljem dar za najpotrebnejše misijone. U. M. Sv. Primož.

Najlepše se zahvaljujem Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

M. S., Ljubljana.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Tereziji za ozdravljenje na očeh.

R. M., Ljubljana.

Iz srca se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

M. S.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje.

D. T., Ljubljana.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za hitro pomoč in se ji še priporočam za srečno operacijo drugega ateka.

D. L., Družmirje.

Pošiljam obljubljeni dar za najpotrebnejše misijone, v zahvalo za večkratno uslišanje na priprošnjo božje služabnice Marije Terezije Ledochowske in Male Terezike.

Fani Tanjšek, P.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za prejeto milost.

J. S., Ljubljana.

Tisočero se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski, ker je moja prošnjo uslišala. Priporočam se ji še nadalje in prosim objave v »Odmevu«.

N. P., Ptujška gora.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za ljubo zdravje.

Neža Št.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za zdravje pri živini in jo prosim pomoči še znanprej.

A. B., Šmarjetna gora.

V bolezni pri živini sem se zatekel k Mariji Tereziji Ledochowski in je pomagala, za kar se ji najlepše zahvaljujem.

A. V., Maribor.

Pripomba uredništva: V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo:

Ana Žibert za zdravje bolne mamice; D. K. M., Novo mesto, v neki važni in nujni zadevi; Š. T. v neki važni zdravstveni zadevi, obljublja dar in objavo, če bo uslišana; Ivan H., Ljubljana, za zdravje na očeh; J. F., Plešivica, v neki posebni zadevi; T. M., Ljubljana, v neki nujni zadevi; S. J., Ljubljana, za službo in v neki drugi zelo važni zadevi; če bo prošnja uslišana, obljublja večji misijonski dar; M. K. v neki posebni zadevi; P. T., Žeger, v neki zadevi; K. R. za spreobrnjenje neke osebe.

Lepo

božično darilo!

Prodajamo v prid ubogim misijonom najrazličnejše vrste znamk vseh držav. En zavojček znamk (v ovitku z okencem), kot spodaj naznačeno, stane 20 Din. Pri naročilu 5 zavojčkov 10% popusta, pri 10 zavojčkih 20%.

Pošiljko boste dobili iz Rima z vatikansko (papeževo) pošto, in sicer v priporočenem pismu. Na naslovni strani bodo nalepljene vatikanske znamke.

Kdor pa želi popolno serijo novih jubilejnih vatiških znamk (kot frankaturo), naj pošlje mesto 20 Din 24 Din. Naročila se izvrše šele po prejemu vsote.

Zavojčki znamk:

Afrika	25 različnih znamk
Kolumbija	12 različnih znamk
Argentiniya	25 različnih znamk
Poljska	60 različnih znamk
Švica	25 različnih znamk
Španska	25 različnih znamk
Češkoslovaška	50 različnih znamk
Prekomorske	50 različnih znamk

Prosimo, naročila naslavlajte na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Kdo lahko postane pomožna misijonarka?

Za pomožne misijonarke za Afriko so sposobna dekleta z višjo ali tudi navadno šolsko izobrazbo. Imeti morajo pravi poklic za redovno življenje in biti pripravljene, iz ljubezni do Boga z vso vnemo delati za razširjenje sv. evangelija ter se v junaški samoodpovedi, ponižnosti in pokorščini posvetiti rešitvi duš.

Natančnejše podatke nam nudi brošurica: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Dobi se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova 1. — Cena 4/50.

Devetdnevnic pred prvimi petki.

Mala knjižica vam nudi vrsto lepih molitev v čast presvetemu Srcu Jezusovemu. Vsebuje tudi molitev »Posvetitev družine« (otrok) in »Zahvalno molitev«. Knjižica stane samo 1 Din ter ima lično obliko mašne knjižice. 30 izvodov stane 20 Din. — Naslov kot zgoraj.

Kako podpiramo misijonske naprave?

Ako kot podporniki pristopimo k Družbi sv. Petra Klaverja.

Kaj se pravi, biti podpornik Družbe sv. Petra Klaverja?

S svojim vsakoletnim prispevkom 5 Din podpirati naprave te družbe v prid afriškim misijonom.

Katere prednosti uživajo podporniki Družbe sv. Petra Klaverja?

Deležni so mnogih odpustkov in vseh sv. maš, sv. obhajil, molitev in drugih dobrih del afriških misijonarjev in misijonskih sester kakor tudi krščanskih zamorcev.

Kje najdemo natančnejša pojasnila o delovanju in duhovnih prednostih podpornikov? V »Pravilih za podpornike«, katere pošilja Družba na željo brezplačno.

Odpustki in duševne dobrote.

Vsi verniki, ki so udje Klaverjeve družbe, se morejo udeležiti sledečih popolnih odpustkov, ki se dobijo pod navadnimi pogoji: Na praznik sv. Treh kraljev. — Na praznik Marije, Matere dobrega sveta (26. aprila). — Na ustanovni dan Klaverjeve družbe (26. aprila). — Na praznik sv. Benedikta »zamorca« (3. aprila). — Na binkoštno nedeljo. — Na praznik sv. Terezije (15. oktobra). — Ob vseh praznikih sv. apostolov Gospodovih. — Na praznik sv. Petra Klaverja 9. septembra ali v osmini (Leon XIII., 7. maja 1901). — Na dan sprejema v družbo. — Na praznik najsv. Krvi (1. julija). — Na praznik Marije Device, rešiteljice jetnikov (24. septembra). — Ob smrti uri (Leon XIII., 14. julija 1894). — Končno so deležni zasluženja vseh sv. maš, sv. obhajil in molitev mnogoštevilnih misijonarjev in misijonskih sester kakor tudi odkupljenih in krščenih zamorskih sužnjev.

Kdor želi natančnejših podatkov, naj se blagovoli obrniti na Klaverjevo družbo v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Dosmrtni

naročniki!

Kdor želi postati dosmrten naročnik »Odmeva« ter ostati misijonu zvest do groba, naj plača enkrat za vselej Din 300.—. Kdor zamore, vsakemu toplo priporočamo. Tako ne boste imeli nič več skrbi, kedaj bo treba obnoviti naročnino. Afriški misijonarji pa bodo vse življenje za vas molili.
